

JOZUA DOUGLAS
de **HAARDIEF**

en andere merkwaardige avonturen

TEKENINGEN VAN GEERT GRATAMA

DE FONTEIN

De schat van Knoet IJzervoet

De twee rechercheurs gingen tegenover me zitten.

‘Ik ben Berat,’ zei de linker. ‘En dit is mijn collega Tess.’

‘Hoe heet je?’ vroeg Tess.

‘Sven,’ zei ik. ‘Ik ben twaalf.’

Berat nam een slok van zijn koffie. ‘Hallo Sven. Zou je ons het hele verhaal over je vader kunnen vertellen?’

‘Begin maar bij het begin,’ zei Tess. ‘En vertel het zo uitgebreid mogelijk.’

Ik keek naar mijn moeder, die naast me zat. Ze legde haar hand op mijn schouder en toen begon ik.

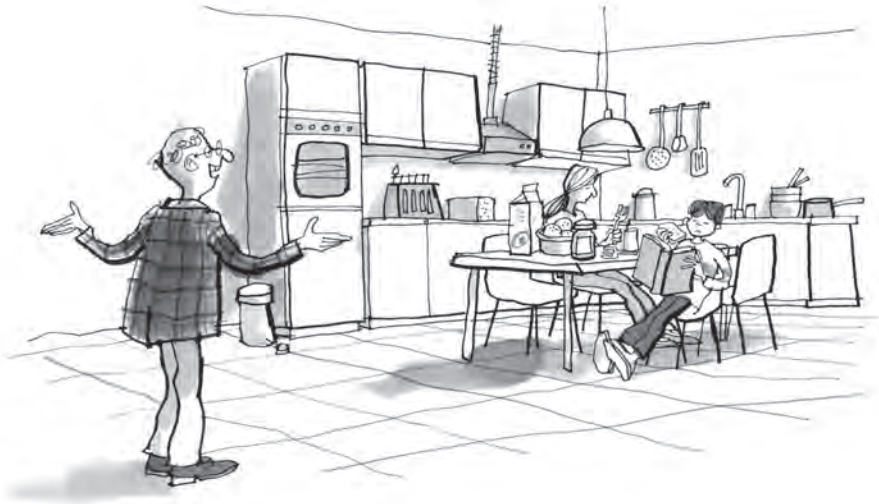

Op maandagochtend was er nog niets aan de hand. Ik zat nietsvermoedend met mijn moeder aan tafel en at een boterham met gestampte muisjes.

Ik las een boek over Vikingen, want daar zou ik mijn spreekbeurt over doen.

Had ik maar voor dwerghamsters gekozen. Of ijsbergsla. Of pissebedden, desnoods. Dan was dit alles nooit gebeurd.

Op die rampzalige ochtend kwam mijn vader bijzonder vrolijk de keuken binnen. 'Ik had vannacht toch zo'n gekke droom,' zei hij.

'O ja?' vroeg mijn moeder zonder op te kijken.

'Ja,' zei mijn vader. 'Ik droomde dat ik een Viking was. Ik had een woeste baard en ik begroef een kist vol gouden munten. Toen ik wakker werd, was het net alsof ik het echt had meegemaakt.'

En toen maakte mijn moeder een grapje. Het was maar een heel klein, gek grapje, niets bijzonders. Ze

zei alleen maar: 'Misschien was je in je vorige leven wel een echte Viking.'

Het was maar gekkigheid, want mijn moeder gelooft helemaal niet in vorige levens. En bovendien lijkt mijn vader totaal niet op een Viking. Sterker nog, hij is in alles het tegenovergestelde.

Mijn vader heet Adelbert Heertje. Dat klinkt best suf, en zo ziet hij er ook uit. Hij is een klein mannetje met blozende wangen en guitige ogen. Hij heeft een gouden brilletje en draagt graag geruite colbertjes met een vest en een stropdas.

Als mijn vader íéts is geweest in een vorig leven, dan was hij een dwerghamster, een krop sla of een pissebed. Maar een Viking? Nee, dat nooit.

Maar door dat ene kleine grapje ging het dus helemaal mis.

Had ik maar een tijdmachine. Dan ging ik meteen terug naar dat moment. Dan sprong ik op uit mijn stoel, rende naar mijn moeder en legde mijn hand op haar mond nog voor ze dat grapje kon maken.

Maar tijdmachines bestaan niet.

De grap was gemaakt en mijn vader had hem gehoord. Hij keek mijn moeder stomverbaasd aan en zei: 'Ik? Een Viking?'

En toen gebeurde het. Er nestelde zich een idee in zijn kleine dwerghamsterhersentjes.

Je zag het aan zijn gezicht. Er verscheen een lach rond zijn mond en zijn ogen glommen.

'Het was inderdaad net echt, die droom,' zei hij. 'Het leek wel een herinnering. Alsof ik het echt heb meegemaakt.'

Hij griste het Vikingboek voor mijn neus weg en begon er wild in te bladeren.

‘Hoe is het mogelijk,’ riep hij even later. ‘Dat schip herken ik! Dat is het schip uit mijn droom!’ Hij bladerde verder. ‘Hier, moet je kijken! Zo’n bijl had ik ook! En die helm, ik had er precies zo een!’

Hij sloeg nog een paar bladzijden om. En toen zakte zijn mond open van verbazing. Even was het doodstil in de keuken, maar toen riep hij: ‘Dit was ik. Deze Viking. Ineens herinner ik het me weer. Goh, hoe is het mogelijk.’

Mijn moeder en ik keken hem geschrokken aan.

‘Het was een grapje, Adelbert,’ zei mijn moeder voorzichtig.

‘Niks geen grapje,’ riep mijn vader. Hij keek haar indringend aan. ‘Ik ben Knoet. Knoet IJzervoet. Hier, kijk maar eens.’

Mijn moeder probeerde hem nog op andere gedachten te brengen, maar het was al te laat. Mijn vader wist het ineens zeker.

‘Waarom doe je je spreekbeurt niet over mij?’ riep hij opgewonden. ‘Ik kan je zo helpen. Ik weet er alles van. En ik wil ook wel bij je in de klas komen. Ik durf te wedden dat de meester dat razend interessant vindt. En de klas is natuurlijk stikjaloers. Je hebt tenslotte een Viking als vader! Realiseer je je dat, jongen?’

‘Dat hoeft niet, pap,’ zei ik. ‘Ik doe mijn spreekbeurt over Olaf Vorkbaard.’

Ik griste het boek uit zijn handen en stopte het in mijn schooltas.

Op dat moment dachten mijn moeder en ik nog dat het wel over zou gaan.

Maar nee, hoor. Mijn vader kocht een Viking-kostuum. Die avond zat hij achter zijn computer en las gretig alles wat hij kon vinden over Vikingen en vorige levens.

Plotseling riep hij: 'Inge!' (Zo heet mijn moeder.)
'Hoeveel moedervlekken denk je dat ik heb?'

'Moedervlekken?' antwoordde mijn moeder.

'Waarom wil je dat weten?'

'Het is voor een test.'

'Heb je een ziekte, dan?'

'Nee, ik wil weten hoeveel levens ik heb gehad.'

'Wat hebben moedervlekken daarmee te maken?'

'Moedervlekken zijn littekens uit vorige levens,' legde mijn vader uit. 'Als je ergens gewond raakt en je sterft daaraan, dan wordt dat in je volgende leven een moedervlek.'

'Dat is lariekoek!' riep mijn moeder.

'Het is bewezen,' zei mijn vader rustig.

Nu moet je weten dat mijn vader een gigantische hoeveelheid moedervlekken heeft. Wat dat betreft is hij net het paard van Pippi Langkous. Als je zijn rug ziet, denk je meteen aan krentenbrood.

Natuurlijk weigerde mijn moeder zijn moedervlekken te tellen. Dus deed mijn vader het even later zelf, staand voor de spiegel.

'Het zijn er 279,' zei hij na een halfuur. 'Ik moet talloze levens hebben gehad.'

'Of je had één keer heel veel pech,' zei ik.

Daar dacht mijn vader even over na. Toen riep hij: 'Dat is het! Dat verklaart alles. Ik was een Viking. Vikingen vechten veel. En die raken ook wel eens

gewond. Daarom heb ik nu zo veel moedervlekken.'

Hij ging vlug weer achter zijn computer zitten en maakte de test af.

'Dit geloof je nooit,' riep hij na een paar minuten.

Hij draaide zich naar me toe en keek me opgewonden aan. 'Heb je enig idee hoeveel levens ik heb gehad?'

'Drie?' probeerde ik.

'Acht-en-twin-tig,' zei hij trots. 'Moet je kijken!'

Met tegenzin kwam ik bij hem staan.

Op het scherm van zijn computer stond het getal 28. En dat was dus het bewijs.

'Doe jij die test ook eens,' zei hij. 'Ik ben wel benieuwd hoeveel levens jij hebt gehad.'

Met tegenzin maakte ik de test. Er kwamen de meest bizarre vragen voorbij:

1. Hebt u wel eens het gevoel dat u iets al eens eerder hebt meegemaakt? (Een déjà vu.)
2. Droomt u vaak over hetzelfde?
3. Hebt u wel eens het idee dat u in een andere tijd thuishoort?
4. Denkt u wel eens dat alles vroeger beter was?
5. Houdt u van geschiedenis?
6. Bent u goed met Romeinse cijfers?
7. Vindt u kaarslicht gezellig?
8. Houdt u van oude spullen?
9. Slaapt u graag in de openlucht?
10. Voelt u zich wel eens eenzaam?

En als laatste moest je dus je moedervlekken gaan tellen.

‘En?’ vroeg mijn vader. ‘Hoeveel levens heb jij gehad?’

‘Twee,’ zei ik.

‘Twee maar?’

Mijn vader leek echt teleurgesteld. ‘Dan heb je een luie ziel,’ zei hij. ‘De meeste mensen hebben minimaal zeven levens gehad. Het record is 389. Het staat op naam van een man uit Canada. Die vent is zelfs een keer een T. rex geweest. Geloof me, die gast heeft echt alles meegemaakt.’

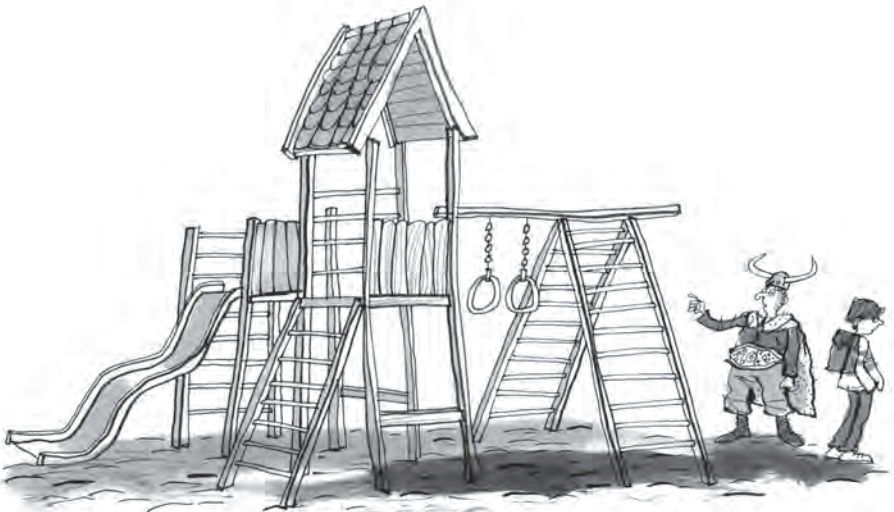

De volgende dag bracht mijn vader me met de auto naar school. Ik had die dag mijn spreekbeurt en ik moest nogal wat spullen meenemen. Mijn vader zat in zijn Vikingkleren achter het stuur. En toen deed ik iets stoms. Ik vertelde mijn vader een Vikingweetje.

Ik zei: 'Wist je dat hier vroeger veel Vikingen hebben rondgelopen? In de Vikingtijd heette dit stadje Dorestad. Meer dan duizend jaar geleden kwamen de Vikingen hier regelmatig met hun schepen de rivier op gevaren. Ze roofden de stad leeg, staken de boel in brand en gingen weer terug met hun buit.'

Mijn vader hapte naar adem. 'Nu begrijp ik waarom ik me hier zo thuis voel!' riep hij.

Vanaf dat moment begon hij plekken te herkennen. Op het schoolplein bleef hij ineens staan, staarde een tijdje naar het klimrek en zei: 'Ik ken die plek!' 'Natuurlijk ken je deze plek,' zei ik. 'Dit is mijn school.' 'Nee, ik bedoel van vroeger,' zei mijn vader. 'Ik ben

hier als Viking geweest.' Hij wees naar de zandbak.
'Daar heb ik gevochten.'

Toen draaide hij zich met een ruk om en wees naar een huis tegenover de school. 'Die plek ken ik ook!'

Hij dacht even na. 'Daar begroef ik mijn schat. Wat leuk! Ineens komt alles terug!'

Er kwam steeds meer terug. En die avond zei mijn vader: 'Ik ga vannacht mijn schat maar weer eens opgraven. Ik ben benieuwd of hij er nog ligt.'

'Dat kun je niet doen, Adelbert!' riep mijn moeder.

'Knoet,' zei mijn vader. 'Mijn naam is Knoet. Knoet IJzervoet.'

'Dat kun je niet doen, Knoet,' zei mijn moeder.

'Waarom niet?' vroeg mijn vader.

'Je kunt niet zomaar in iemands tuin gaan lopen graven.'

'Het is mijn schat,' zei mijn vader. 'Het is mijn goud. Ik heb het, met mijn eigen handen, eerlijk geroofd.'

Mijn moeder zuchtte diep.

'Ik ga wel mee,' zei ik vlug.

Die schat lag er natuurlijk niet. Daar zou hij vannacht vanzelf wel achter komen. En dan zou hij hopelijk gaan inzien dat het allemaal onzin was.

Mijn vader keek me verbaasd aan. 'Weet je zeker dat je dat durft?'

'Natuurlijk, Knoet,' zei ik. 'Jij bent toch bij me. En ik hou wel van een beetje avontuur.'

'Ik wist het!' riep mijn vader. Hij sloeg me hard op mijn rug. 'Je hebt Vikingbloed, jongen. Net als ik.'

Ik gaf mijn moeder stiekem een knipoog. Ze knikte en glimlachte.

Het was vooral belangrijk dat mijn vader vannacht niet ontdekt werd. En dat was dus mijn taak. Zorgen dat hij zich een beetje gedroeg en dat hij de boel weer netjes achterliet. En na het mislukte graafavontuur moest ik hem natuurlijk weer mee naar huis zien te krijgen. Want wie weet wat die ouwe Knoet zich allemaal nog meer in zijn hoofd zou halen.

Precies om één uur 's nachts maakte mijn vader me wakker.

We gingen met de auto, want het was een flinke kist. 'Ik droomde net dat jij ook een Viking was,' zei hij plotseling.

'O ja?' vroeg ik.

'Ja. Het was weer zo'n levensechte droom. Jij was Harald Platneus. Heb je enig idee wie dat was?'

'Ik heb geen flauw idee,' zei ik.

'Harald Platneus was mijn vader!' riep hij. 'Vind je dat niet grappig? Je was vroeger dus gewoon mijn vader!'

Ik rolde met mijn ogen. Nog even volhouden, dacht ik. Straks is alles weer normaal.

Mijn vader parkeerde de auto en we liepen naar het huis.

Het was groot en deftig. De voortuin had een keurig gazon en een klein murmelend vijvertje. Binnen was het donker. De bewoners waren zo te zien al in diepe slaap verzonken.

'Hier is het, pap,' zei mijn vader.

Hij wees naar een joekel van een dennenboom.
'Onder die boom ligt-ie. De schat van Knoet IJzervoet.
Mijn schat.'

'Hoe weet je dat?' vroeg ik. 'Die boom stond er
duizend jaar geleden nog niet.'

'Dat voel ik,' antwoordde mijn vader. 'Als ik naar die
plek kijk, voel ik een warme gloed in mijn bloed.'

Hij stapte over een laag hegje, banjerde door een
bloemenperk en stak het gazon over tot hij naast de
boom stond.

Daar zette hij zijn schep in de grond en begon te
graven.

Het was stil op straat. In de huizen was het donker.
De maan scheen en af en toe schoot er een vleermuis
door de nachtlucht.

Mijn vader groef als een gek.

Ik luisterde naar het geplof van het zand. Het
geknerp van kiezels. Het doffe gebonk als de schop op
een boomwortel stootte.

Toen riep mijn vader: 'Yes! Ik wist het!'

Hij viel op zijn knieën en groef met zijn handen verder.

'Hij ligt er nog,' riep hij. 'Dat had je niet gedacht, hè?
Kom, help eens even mee.'

Ik sprong over de heg en rende naar hem toe.

Vol ongeloof knielde ik naast hem neer en even later
hesen we de kist uit het gat. Hij was loeizwaar.

'In mijn herinnering was hij groter,' zei mijn vader.

Ik was stomverbaasd. Dit kon niet waar zijn.

Hoe wist mijn vader van die kist? Was het dan toch
waar? Kon het dan echt? Had hij herinneringen aan
een vorig leven?

Verslind alle boeken van Jozua Douglas!

In de serie Bureau S.P.E.U.R.N.E.U.S.:

De boekenmaffia (1)

De junglebende (2)

Het eilandmysterie (3)

In de serie Costa Banana:

De gruwelijke generaal (1)

De ongelooflijke Ravi Ravioli (2)

Operatie Pisang (3)

Ufo-alarm (4)

De eilandenruzie (5)

Het piranha-complot (6)

In de serie De vreselijke tweeling:

De vreselijke tweeling (1)

De vreselijke tweeling en de woeste motorbende (2)

In de serie Keesie Kippenkop:

De rioolridder (1)

De jeukpoederfabriek (2)

De verschrikkelijke badmeester

Professor Prank

www.uitgeverijdefontein.nl
www.jozuadouglas.com

Derde druk, 2025

© 2025 Jozua Douglas

Voor deze uitgave:

© 2025 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Verhalen uit deze bundel zijn eerder gepubliceerd in: *Gruwelijk Grappige Griezelverhalen*, *Pech onderweg* en *Prutsers en Pechvogels*.

Vormgeving en illustraties: © Geert Gratama

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.

ISBN 978 90 261 7963 1

(e-book 978 90 261 8003 3; audio 978 90 261 8004 0)

NUR 283